

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/127/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116223618
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116223618.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: E. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., H. XX, t.č. C. J. H. XXX/X, A., o zaplatenie 685,19 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/164/2016-83 zo dňa 19.04.2017 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a vyslovil, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaviazať žalovanú na zaplatenie istiny vo výške 685,19 eur a úrokov z omeškania vo výške 8,25 % ročne z konkrétnych súm za konkrétne obdobia. Nárok bol uplatnený na základe úverovej zmluvy zo dňa 24.02.2012 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobu, a to Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 38 ods. 1, 2, § 39, § 524 ods. 1, 2 a § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1, § 2, § 9, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zistil, že dňa 24.02.2012 bola uzavretá formulárová písomná zmluva o splátkovom úvere medzi veriteľom Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanou ako dlžníkom. V časti I. sú obsiahnuté základné podmienky poskytnutého úveru a to výška úveru 1400 eur, fixná úroková sadzba 18,90 % p.a., jednorazové poskytnutie úveru, mesačná splátka 62,29 eur splatná k 24. dňu v kalendárnom mesiaci, počet splátok 31 mesačne, prvá splátka bola splatná 24.03.2012, ako konečná splatnosť úveru je uvedený dátum 24.09.2014. Celková čiastka spojená s úverom tak predstavovala 1.930,81 eur. V tejto časti zmluvy je uvedené aj RPMN vo výške 29,03 % a tiež predpoklady použité na jeho výpočet a napokon aj priemerná hodnota RPMN 45,23 %. V časti II. zmluvy pod bodom 1 sa konštatuje, že dlžník je povinný banke platiť poplatky a to jednorázovo spracovateľský poplatok 39 eur a mesačne poplatok za správu úveru 2,99 eur. Dňa 23.10.2015 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou a.s. a postupníkom - žalobcom a ako vyplýva z článku I. zmluvy jej predmetom sú pohľadávky špecifikované v prílohe č. 1 a to vrátane ich príslušenstva a všetkých súvisiacich práv a nárokov (článok V. bod 5.2 zmluvy). Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok je uvedená aj pohľadávka postupcu voči žalovanej z úverovej zmluvy zo dňa 24.02.2012, ktorá sa stala splatnou 24.09.2014 a predstavuje 1.373,67 eur. Pozostáva z istiny

vo výške 831,17 eur, zmluvného úroku 210,06 eur, úroku z omeškania 257,44 eur a z poplatkov vo výške 75 eur. Postúpenie pohľadávky oznámil postupca žalovanej listom zo dňa 30.10.2015, ktorý jej poslal poštou, ako to vyplýva z poštového podacieho hárku. Do spisu bola pripojená písomná výzva Slovenskej sporiteľne, a.s. z 18.10.2013, adresovaná žalovanej (s uvedením adresy H. H. XX), v ktorej jej oznamovalo, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 30.09.2013 vo výške 234,29 eur. Zároveň bola vyzvaná, aby dlžnú sumu uhradila najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Doklad o doručení tohto listu žalobca napriek výzve súdu nepredložil. Žalovaná je od 11.03.2013 umiestnená v zariadení U., n.o. H., a to v C. Z oznámenia uvedenej n.o. vyplýva, že žalovaná si nepamätá, aby jej bola výzva Slovenskej sporiteľne z 18.10.2013 doručená. Zároveň poukázala na skutočnosť, že je treba prehodnotiť, či v čase uzavretia zmluvy nebola v stave uvedomenia si svojho konania, lebo jej zdravotný stav nasvedčoval tomu, že sa dala ľahko zmanipulovať.

4. Súdom prvej inštancie bolo zistené z rozsudku súdu č.k. 28Ps/4/2013-56 zo dňa 10.02.2014, že žalovanej bola obmedzená spôsobilosť na právne úkony, a to na uzatváranie zmlúv na nakladanie s nehnuteľnosťami, zmlúv o pôžičke, ako aj kúpnopredajných zmlúv nad hodnotu 100 eur. Bolo tak rozhodnuté na základe záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku E.. P. E. č. XXX/XXXX M zo dňa 10.10.2013. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 25.03.2014.

5. Uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že nezistil dôvod neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy tvrdiac, že rozsudok o obmedzení spôsobilosti na právne úkony žalovanej nadobudol právoplatnosť 25.03.2014, preto až od uvedeného dátumu uzavreté zmluvy o pôžičke by boli absolútne neplatné s poukazom na § 38 ods. 1 OZ. To, či v čase uzavretia spornej zmluvy z 24.02.2012 bola žalovaná spôsobilá alebo nie na uzavretie platnej úverovej zmluvy zo zisteného skutkového stavu nie je možné posúdiť. Nariadenie znaleckého dokazovania na posúdenie tejto otázky žiadna zo strán nenavrhol. Navyše vykonanie takého dôkazu by bolo nehospodárne a neúčelné vzhľadom na záver o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky.

6. Súd prvej inštancie následne podrobil prieskumu úverové zmluvu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. so záverom, že pokiaľ postúpenie určitých pohľadávok je upravené v osobitnom zákone, súd je povinný ex officio skúmať, či sú dodržané ustanovenia príslušného zákona upravujúce podmienky pre postúpenie pohľadávky. Nedodržanie týchto zákonných predpokladov totiž vyvoláva absolútnu neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Teda aj v tomto prípade je potrebné aplikovať ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. V zmysle neho musia byť kumulatívne splnené tri podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt: 1) pohľadávka musí byť splatná, 2) klient musí byť v omeškaní so splnením pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, 3) postúpeniu pohľadávky musí predchádzať písomná výzva banky klientovi na úhradu pohľadávky. Ak uvedené predpoklady nie sú splnené, potom pohľadávka banky nie je postupiteľná a teda jej postúpenie je objektívne neprípustné. Takéto postúpenie potom je v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Súd na túto neplatnosť prihlíada z úradnej povinnosti. Uvedený právny názor vyplýva napr. z rozsudku Krajského súdu v Trnave 10Co/329/2015 zo dňa 20.04.2016. V uvedenom rozhodnutí súd druhej inštancie poukázal na ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyslovil názor, že pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za druh pohľadávok, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a násl. zákona č. 483/2001 Z.z. ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a násl. citovaného zákona). Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Tieto podmienky sú stanovené práve v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách.

7. Prvoinštančný súd pri posúdení ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách sa v celom rozsahu stotožnil aj so stanoviskom ministerstva financií SR zo dňa 21.03.2017. V ňom sa uvádza, že ustanovenie

§ 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Osobitná regulácia pravidiel pre postúpenie bankovej pohľadávky oproti všeobecnej právnej úprave bola uzákonená z dôvodu, aby sa umožnilo bankám ako krajné opatrenie proti chronickým neplatičom dlhov použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou. V zmysle tohto stanoviska pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené kumulatívne všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách t.j. pohľadávka banky môže byť postúpená ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Pokiaľ je postúpenie bankovej pohľadávky v rozpore s týmto ustanovením, je potrebné posudzovať ho ako právny úkon odporujúci zákonu a tým neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Ministerstvo financií napokon uvádza aj to, že dané pravidlo je potrebné uplatňovať aj na eventuálne zmluvné ustanovenia vrátane obchodných podmienok, ktoré nakoncipovali bankové subjekty a ktoré by bankovým subjektom umožňovali, aby ich pohľadávky, ktoré majú voči klientom, postupovali na iné subjekty v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

8. Ďalej k veci uviedol, že síce v čase postúpenia pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu bola táto už splatná a žalovaná bola v omeškaní so splácaním úveru viac ako 90 kalendárnych dní, žalobca však nepreukázal splnenie tretej zákonnej podmienky pre platné postúpenie pohľadávky a teda to, že by žalovanej bola doručená výzva na úhradu dlhu. Žalovaná totiž toto doručenie nepotvrdila a ani nemohla, keďže v čase, kedy výzva je datovaná, žalovaná sa už nachádzala v domove sociálnej starostlivosti. Pre súd nepostačuje predloženie len spomínanej výzvy, pokiaľ nie je predložený doklad o jej doručení, eventuálne zasielaní. Predloženie samotnej listiny nie je pre súd hodnoverným dôkazom o tom, že skutočne bola výzva žalovanej pred postúpením pohľadávky zaslaná. Z uvedených skutočností prijal záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 93 ods. 8 zákona o bankách) a preto pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu súd jeho žalobu zamietol. V tejto súvislosti poukázal aj na právne závery vyplývajúce z ďalších súdnych rozhodnutí napríklad rozsudku Krajského súdu v Prešove 2Co/328/2015 zo dňa 27.07.2016, Krajského súdu v Prešove 19Co/177/2014 zo dňa 24.02.2015, Krajského súdu v Prešove 4Co/145/2014 zo dňa 11.03.2015 alebo uznesenia Krajského súdu v Prešove 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, ale aj rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave 6Co/58/2016 zo dňa 21.03.2016.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca v konaní nie je úspešný, preto mu nárok na náhradu trov konania nevznikol a úspešnej žalovanej preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli.

10. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ust. § 92 ods. 8 a § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a na bod 19.16 všeobecných obchodných podmienok, z čoho vyvodil, že zákon pripúšťa úpravu vzťahu medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona, pokiaľ to zákon nevyklučuje, preto zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Došlo k dohode o možnosti postúpenia pohľadávky nepodmieňované počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Došlo preto k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 z 05.10.2016 a sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016.

11. Žalobca vyslovil názor, že ust. § 92 ods. 2 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Jeho účelom je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, aby podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.04.2014 sp. zn. 19Co/34/2012, Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015 sp. zn. 8C/67/2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.11.2015 sp. zn. 7Co/540/2015.

12. Upriamil pozornosť na oznámenie postupcu určené žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom, čím preukazoval odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá

aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, z čoho mal súd povinnosť vychádzať bez skúmania existencie platnosti zmluvy o postúpení. Poukázal na záver rozsudku NS SR zo dňa 11.06.2003 sp. zn. 4Obo/210/01, ako aj uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014 sp. zn. 9Co/133/2013. Podľa odvolateľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nielen časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. V opačnom prípade by toto ustanovenie bolo formulované tak, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Zákonodarca používa pojem peňažný záväzok a pojem časť peňažného záväzku. To, že banka môže postúpiť aj nezosplatnenú pohľadávku, možno vyvodiť z druhej vety citovaného ustanovenia, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť toto právo, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky (nie jej časť) uhradil banke alebo pobočke banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní čo len časti toho istého peňažného záväzku presiahol jeden rok. Zmyslom uvedeného je vyjadriť podmienky, že ak dlžník uhradí banke tú časť záväzku, splnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká. Rovnako poukázal na dôvodovú správu k § 92 ods. 7 (teraz odsek 8), keď pod pojmom nesplácaný dlh treba rozumieť dlh dlžníka v podobe vrátenia celého poskytnutého úveru.

13. Na základe vyššie uvedeného navrhol odvolaciemu súdu rozsudok v zmysle § 388 CSP zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP zrušiť ho a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania, ktoré vyčíslil sumou 113,35 eur.

14. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná nevyjadrila.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a na sl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 29.01.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP a len na zdôraznenie jeho správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

17. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovanou bola dňa 24.02.2012 uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.400.- Eur. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 24.09.2014. Predmetná zmluva je v zmysle § 52 a nasl. OZ a v zmysle § 1 a § 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluvou spotrebiteľskou. Dňa 23.10.2015 bola podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a EOS KSI Slovensko, s.r.o. (žalobcom v tomto konaní). Z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že žalovaná bola v omeškaní 849 dní. Zo spisu vyplýva, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou ZoB. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 ZoB podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk, zároveň podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto vykonávať bankovú činnosť. Žalobca v konaní nepreukázal, aby disponoval takýmto povolením, na základe ktorého by mohol vykonávať správu nezosplatených úverov poskytovaných fyzickým osobám bankami, teda bankovou činnosťou. V uvedenom kontexte je potrebné vyhodnotiť aj Zmluvu o postúpení pohľadávky vyplývajúcej z bankovej činnosti právneho predchodcu žalobcu. Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB je možné vyvodiť, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky môžu byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné. Teda banka má oprávnenie postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Znamená to, že pohľadávka zodpovedajúca takémuto peňažnému záväzku je nesplácaná určitú dobu dlh. Bolo by pritom v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý úver“ na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad NBS. V takomto prípade by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým

subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách.

18. Podľa § 92 odsek 8 ZoB, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Banka má nepochybne právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je nevyhnutné, aby pristúpila v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru, čo je jej výlučným oprávnením, ktoré môže banka realizovať pred postúpením pohľadávky. Žalobca však takéto oprávnenie podľa názoru odvolacieho súdu nemá. Odvolací súd tiež uvádza, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, tieto predpoklady v prejednávanej spore naplnené neboli tak, ako to správne konštatoval aj súd prevej inštancie. Z uvedeného súd prvej inštancie, s čím odvolací súd sa stotožňuje, vyvodil záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a tým aj nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu. Odvolací súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že omeškanie žalovanej trvalo k uvedenému dňu 849. Za toto obdobie, ak právny predchodca žalobcu by iba predpisoval splátky, poplatky a úroky, takýto postup by tiež nebol postupom a konaním zodpovedajúcim náležitej odbornej starostlivosti banky.

20. Špecifické pôsobenie bánk, na ktoré dohliada centrálna banka, opodstatňuje záver, že s bankovým úverom, ktorý nie je splatný, nemôže nakladať nebankový subjekt. Nesplatený úver od banky je produktom banky, na ktorý dopadá dohľad centrálnej banky s prísne stanovenými pravidlami pre bankový sektor. Nebankový subjekt nie je oprávnený používať (akokoľvek) bankové oprávnenia a ani spravovať bankové úvery. Termín používať prirodzene zahŕňa aj zosplatenie úveru alebo určité zavŕšenie vzťahu vyplývajúceho zo zmluvných podmienok banky.

21. Postúpenie pohľadávky je právnym úkonom, pri ktorom musia byť splnené zákonné podmienky. Pokiaľ sa česia týka bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný predpis dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie. Postúpiť tak možno bankovú pohľadávku po dodržaní všetkých vyššie uvedených zákonných podmienok a to v tej časti, ktorá je po splatnosti, a to iba po výzve na splnenie, pričom výzva musí byť písomná a musí byť daná zo strany banky a omeškanie musí trvať viac ako 90 dní.

22. Odvolací súd zdôrazňuje, že v prejedávanej príhode v čase tvrdeného doručovania výzvy zo dňa 18.10.2013 žalovanej na adresu H., ul. H. táto sa už zdržiavala v C. kde bola umiestená po jej predchádzajúcej hospitalizácii vo M. od XX.XX.XXXX do XX.XX. XXXX .

23. Vzhľadom na uvedeného preto žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom daného konania, lebo bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitimácie uplatňovať bankovú pohľadávku. Keďže ide o vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, nie je možné dohodnúť odchýlne od zákona ani podmienky na postúpenie pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Preto na veci nemohlo nič zmeniť ani tvrdenie žalobcu, že postúpenie pohľadávky banky na žalobcu bolo upravené odlišne od zákona vo Všeobecných zmluvných podmienkach. Názor odvolateľa, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil je preto nedôvodný.

24. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti

Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; &nb sp; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci. Rovnako je potrebné dodať, že v predmetnej veci súd nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov, ak judikatúra tunajšieho súdu je totožná s názorom vysloveným v tomto rozhodnutí.

25. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o trovách konania.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 257 CSP, podľa ktorých v odvolacom konaní úspešnej žalovanej žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli a ani zo spisu nevyplývajú a neúspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nemôžu byť priznané. Správnosť takéhoto postupu vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/15.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.